

IN DE SERIE
GROTE ORKESTEN II

ntr: Zaterdag Matinee

grenzeloos nieuwsgierig

17 OKTOBER 2026 | 14.15-16.00 UUR

Stéphane Denève: Poulenc revisité

Radio Filharmonisch Orkest

Groot Omroepkoor

Stéphane Denève dirigent

Nefeli Chadouli assistentdirigent

Julia Selina Blank koordirigent

Lauranne Oliva sopraan

Pierre Bokma verteller

Francis Poulenc 1899-1963

La dame de Monte-Carlo (1961)

op een tekst van Jean Cocteau (1889-1963)

Suite Les animaux modèles (1942)

1. Petit jour: très calme
2. Le Lion amoureux: passionément animé
3. L'Homme entre deux âges
et ses deus maîtresses: prestissimo
4. La mort et le bûcheron: très lent
5. Le combat des deux coqs: très modéré
6. Le repas de midi

pauze

Gloria (1959-1960)

- Gloria in excelsis Deo
- Laudamus te
- Domine Deus, Rex caelestis
- Domine Fili, unigenite
- Domine Deus, Agnus Dei
- Qui sedes ad dexteram Patris

Prélude (ACTE III, TABLEAU IV) & **Salve Regina**
uit: Dialogues des Carmélites (1956)

In de Spiegel:
toelichting
Ben Coelman
Spiegelzaal
13.40-14.05 u

webcast

Dit concert wordt opgenomen voor webcast en is live te volgen via npoklassiek.nl/live. Binnen een week is het concert terug te kijken op het YouTube-kanaal van NPO Klassiek: youtube.com/@NPOKlassiek. Uitzending via NPO 2 Extra volgt op een nader te bepalen tijdstip.

Stéphane Denève: Poulenc revisité

Dit matineeconcert is geheel gewijd aan muziek van Francis Poulenc, repertoire waarmee Stéphane Denève zich sterk verbonden voelt. 'Bij Poulencs muziek heb ik het idee dat ik begrijp wat er tussen de regels staat', zegt Denève. 'Wanneer je een dramatisch werk van Poulenc hoort, klinkt er tegelijkertijd hoop in door.'

Voor de tweede maal wijdt dirigent Stéphane Denève een compleet Matinee-programma aan Francis Poulenc. Dat lijkt op rehabilitatie van een componist die bij zijn leven (en lang daarna) als een lichtgewicht werd weggezet. Maar dat is volgens Denève een gepasseerd station: Poulenc is gewoon een meester, aan zijn muziek is niets controversieels. Hoe anders klonken de reacties na de Tweede Wereldoorlog, toen een golf van vernieuwingsdrift door de kunsten spoelde. Poulenc was niet vooruitstrevend genoeg en werd door de invloedrijke dirigent als Pierre Boulez zelfs 'volslagen overbodig'

'Ik denk dat er ruimte is voor nieuwe muziek die zorgeloos gebruikmaakt van andermans akkoorden.' – Francis Poulenc

genoemd. In zekere zin had Poulenc zulke kritieken over zichzelf afgeroepen; met zijn klassiekerige klanktaal, flirts met amusementsmuziek en voorkeur voor kleine genres zette hij aanvankelijk laag in. Des te opmerkelijker zijn de complexere stukken die hij op latere leeftijd schreef, waaronder de werken op dit programma.

Francis Poulenc was negentien toen de Grote Oorlog eindigde. Het bood jonge Franse componisten de kans om een frisse start te maken: alles wat neigde naar Duits-romantische zwaarwichtigheid moest plaatsmaken voor heldere, compacte muziek die het herboren Frankrijk moest weergeven. Voor Poulenc betekende dat een terugkeer naar de welluidendheid van oude Franse klavecimbelmuziek en de zangerige melodie van Mozart. Daaraan voegde hij een fikse scheut Parijse café- en cabaretmuziek toe, gekruid met pittige 'foute noten' die de onvermijdelijke invloed van zijn tijdgenoot Stravinsky verraden. De liefde voor 'heerlijk foute muziek' had hij naar eigen zeggen van zijn flamboyante moeder geërfd.

'In zijn muziek kan de stemming in een fractie van een seconde omslaan. [...] Weemoed en uitgelatenheid liggen dicht bij elkaar.'

– Stéphane Denève

In 1920 kregen Poulenc en vijf nogal willekeurig gekozen collega-componisten van muziekjournalist Henri Collet het etiket 'Les Six' opgeplakt. Het bleef kleven en suggereert nog altijd een groepsgeest die er nooit was. En het bevestigde Poulencs imago van de eeuwige jonge hond. De componist vond het best, tot zijn leven halverwege de jaren dertig een onvoorziene wending nam. De macabere dood van een goede vriend greep de toch al neerslachtige Poulenc dermate aan dat hij zich vastklampte aan het katholieke geloof. Vanaf dat moment werd zijn toon aanzienlijk serieuzer en waagde hij zich aan grootschaliger composities, waaronder een reeks overrompelende religieuze stukken.

Maar altijd bleef Poulenc trouw aan zijn neoklassieke schrijfstijl, ook toen avantgardecomponisten na wéér een Wereldoorlog uitsluitend nog atonaliteit propageerden. Volgens een vileine muziekcriticus gebruikte Poulenc 'andermans akkoorden om niemands muziek te schrijven'. Poulenc kende evenwel zijn beperkingen én zijn kracht. 'Ik weet wel dat ik niet het soort componist ben dat harmonische vernieuwingen aandraagt zoals Stravinsky, Ravel of Debussy', zei hij, 'maar ik denk dat er ruimte is voor nieuwe muziek die zorgeloos gebruikmaakt van andermans akkoorden. Was dat bij Mozart en Schubert niet ook het geval?'

Volgens Denève, die Poulenc bijna als 'een persoonlijke vriend' beschouwt, moet je je niet blindstaren op zijn klassieke harmonieën. In een online interview verklaarde hij: 'Het is vrij simpel om mooie akkoorden te schrijven en interessante ritmes krijg je ook wel onder de knie. Maar melodie is de Heilige Graal: het is iets mysterieus waar een heel select groepje toegang toe heeft. Poulenc was er één van en daarin schuilt zijn genie. Daarnaast was hij een unieke sfeermeester. In zijn muziek kan de stemming in een fractie van een seconde omslaan, iets wat perfect past bij de razendsnelle veranderingen van de huidige tijd. Weemoed en uitgelatenheid liggen dicht bij elkaar.'

Francis Poulenc
door Christian
Bérard

La dame de Monte-Carlo

In *La dame de Monte-Carlo*, een van zijn laatste composities, speelt Poulenc zijn troeven als melodicus en melancholicus meesterlijk uit. De tekst, geschreven door zijn trouwe jeugdvriend en inspirator Jean Cocteau, is een afscheidsmonoloog van een oude dame die weinig meer te verliezen heeft. Met haar verwelkte schoonheid, uitharende bontmantel en gebroken illusies beproeft ze nog éénmaal haar geluk in Monte-Carlo's casino - zonder succes. Ze wordt op straat gezet en verdrinkt zichzelf in de Middellandse Zee.

Met haar verwelkte schoonheid, uitharende bontmantel en gebroken illusies beproeft ze nog éénmaal haar geluk in Monte-Carlo's casino.

Het beeld van vergane glorie aan de Franse zuidkust had voor de tweeënzestigjarige Poulenc een extra lading: het was een bitter-zoete herinnering aan zijn verblijf in Monte-Carlo bijna veertig jaar eerder, waar hij als jong componist aan zijn doorbraak *Les biches* had gewerkt. Tegelijkertijd was het een artistieke uitdaging, want Cocteaus oorspronkelijke tekst heeft een bijna Sinterklaasgedichtachtige cadans die snel eentonig wordt. 'En dus', zei Poulenc, 'probeerde ik elk couplet een andere emotionele kleur te geven: melancholie, trots, lyriek, agressie, sarcasme – en uiteindelijk droeve tederheid en een 'plop' in zee.'

Francis Poulenc
en Jean Cocteau
in 1960

La dame de Monte-Carlo

Quand on est morte entre les mortes,
qu'on se traîne chez les vivants
lorsque tout vous flanque à la porte
et la ferme d'un coup de vent,
ne plus être jeune et aimée ...
derrière une porte fermée,
il reste de se fiche à l'eau
ou d'acheter un rigolo.
Oui, messieurs, voilà ce qui reste
pour les lâches et les salauds.
Mais si la frousse de ce geste
s'attache à vous comme un grelot,
si l'on craint de s'ouvrir les veines,
on peut toujours risquer la veine
d'un voyage à Monte-Carlo.

Monte-Carlo ! Monte-Carlo !
J'ai fini ma journée.
Je veux dormir au fond de l'eau
de la Méditerranée.
Monte-Carlo ! Monte-Carlo !

Après avoir vendu à votre âme
et mis en gage des bijoux
que jamais plus on ne réclame,
la roulette est un beau joujou.
C'est joli de dire: 'je joue'.
Cela vous met le feu aux joues
et cela vous allume l'œil.
Sous les jolis voiles de deuil
on porte un joli nom de veuve.
Un titre donne de l'orgueil!
Et folie, et prête, et toute neuve,
on prend sa carte au casino.
Voyez mes plumes et mes voiles,
contemplez les strass de l'étoile
qui mène à Monte-Carlo.

La chance est femme. Elle est jalouse
de ces veuvages solennels.
Sans doute eil' m'a cru l'épouse

d'un véritable colonel.
J'ai gagné, gagné sur le douze.
Et puis les robes se décousent,
la fourrure perd des cheveux.
On a beau répéter: 'Je veux',
dès que la chance vous déteste,
dès que votre cœur est nerveux,
vous ne pouvez plus faire un geste,
pousser un sou sur le tableau
sans que la chance qui s'écarte
change les chiffres et les cartes
des tables de Monte-Carlo.

Les voyous, le buses, les gales !
Ils m'ont mise dehors ... dehors ...
et ils m'accusent d'être sale,
de porter malheur dans leurs salles,
dans leurs sales salles en stuc.
Moi qui aurais donné mon truc
à l'œil, au prince, à la princesse,
au Duc de Westminster, au Duc,
parfaitement. Faut que ça cesse,
qu'ils me crient, votre boulot !
Votre boulot ? ...

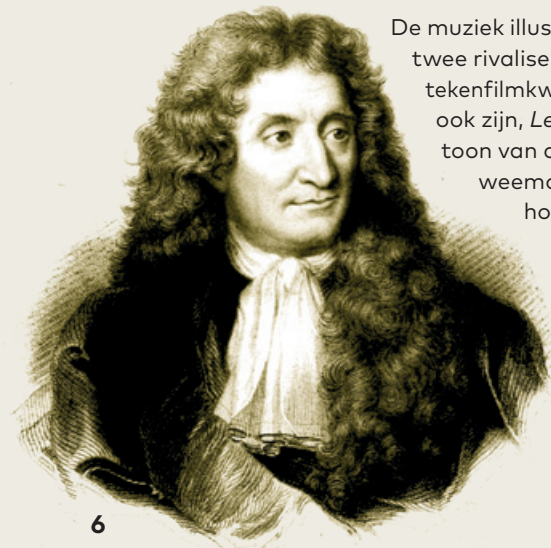
Ma découverte.
J'en priverai les tables vertes.
C'est bien fait pour Monte-Carlo, Monte-Carlo.
Et maintenant, moi qui vous parle,
je n'avouerai pas les kilos que j'ai perdus,
que j'ai perdus
à Monte-Carlo, Monte-Carlo, ou Monte-Carlo.
Je suis une ombre de moi-même ...
les martingales, les systèmes
et les croupiers qui ont le droit
de taper de loin sur vos doigts
quand on peut faucher une mise.
Et la pension où l'on doit
et toujours la même chemise
que l'angoisse trempe dans l'eau.
Ils peuvent courir. Pas si bête.
Cette nuit je pique une tête
dans la mer de Monte-Carlo, Monte-Carlo.

Suite Les animaux modèles

Het ballet *Les animaux modèles* uit 1941 is relatief onbekend gebleven. Maar juist in dit stuk, vond zijn vroegere Six-collega Arthur Honegger, had Poulenc al zijn eerdere invloeden volledig geabsorbeerd in een volkomen eigen stijl. Het is een overgangswerk waarin je zowel Poulencs jeugdige frivoliteit als zijn latere levensernst terughoort. Op de achtergrond speelde de recente Duitse bezetting mee – voor de componist een aanleiding voor Frans vlagvertoon, want het ballet haakt in op fabels van La Fontaine en dus op de gloriëtijd van de Franse cultuur. Opmerkelijk genoeg klinkt de muziek niet eens zo zeventiende-eeuws als je van de oer-classicistische Poulenc zou verwachten.

In de meeste fabels verschijnen dieren met zeer menselijke eigenschappen, maar Poulenc was geen liefhebber van dierenkostuums op het podium en maakte er weer mensfiguren ('modeldieren') van; de verliefde leeuw in het tweede tableau, bijvoorbeeld, veranderde hij in een protserige pooier. Het opzienbarendst aan dat deel is evenwel dat hij het baseerde op *Non, vous n'aurez pas l'Alsace et la Lorraine*, een verzetslied uit de Eerste Wereldoorlog. Het citaat veroorzaakte tijdens de première een schok van herkenning bij elke Fransman terwijl het door de aanwezige Duitsers niet werd herkend.

Jean de la Fontaine

De muziek illustreert de capriolen van de personages – de twee rivaliserende haantjes in deel vijf hebben bijna een tekenfilmkwaliteit – maar hoe speels sommige passages ook zijn, *Les animaux* is in wezen een ernstig werk. De toon van de introductie (Dageraad) is nostalgisch en weemoedig, het tableau van de 'De dood en de houthakker' heeft een niet mis te verstane dramatiek en het afsluitende 'Middagmaal' eindigt met grimmige akkoorden. Het ballet bood dus niet louter het escapisme waaraan het publiek in oorlogstijd behoefte had. Mogelijk verklaart dat het geringe succes; de schurende combinatie van humor en tragiek was men van Poulenc nog niet gewend.

'Peinzend over de breekbaarheid van het menselijk bestaan werd ik toch weer aangetrokken door het geestelijke leven.' – Francis Poulenc

1. Petit jour: très calme | *Dageraad*
2. Le Lion amoureux: passionément animé | *De verliefde leeuw* * | (LIVRE IV N°1)
3. L'Homme entre deux âges et ses deux maîtresses: prestissimo |
De man van middelbare leeftijd en zijn twee minnaressen * | (LIVRE I N°17)
4. La mort et le bûcheron: très lent | *De dood en de houthakker* * | (LIVRE I N°16)
5. Le combat des deux coqs: très modéré | *De twee hanen* * | (LIVRE VII N°13)
6. Le repas de midi | *Middagmaal*

* De voordracht van de fabels van Jean de la Fontaine door Pierre Bokma is gebaseerd op de hertaling door Jan van den Berg (Manteau Antwerpen / Amsterdam, 1990).

Gloria

Tot zijn zeventiende was Poulenc onderworpen geweest aan het strenge katholicisme van zijn vader. Na diens dood zwoer Poulenc het geloof af, maar de behoefte aan verdieping drong zich op toen hij – in de dertig inmiddels – nog altijd worstelde met zijn homoseksualiteit en periodiek aan depressies leed. Het keerpunt kwam toen zijn vriend en collega Pierre-Octave Ferroud verongelukte: 'Peinzend over de breekbaarheid van het menselijk bestaan werd ik toch weer aangetrokken door het geestelijke leven', verklaarde hij achteraf.

Met zijn hervonden geloof stond de weg open voor een reeks religieuze composities. Daarmee boorde hij een goudader aan, want ze bevatten een aantal van zijn fraaiste melodieën. Het *Gloria* schreef hij op verzoek van de Amerikaanse Koussevitzky Foundation, nadat hij de opdracht voor een symfonie ('ik ben geen symfonicus') en voor een orgelconcert ('heb ik al geschreven') had geweigerd. Het werd, aldus hemzelf, een 'koorsymfonie' met complexe orkestpartijen en solo's voor sopraan.

Een typisch Poulenc-trekje is dat de stemming van sommige gezangen plotseling omslaat: een melodielijn kan halverwege van majeur naar mineur kantelen, alsof er plots een wolk voor de zon schuift. Daarin getuigt Poulenc van zijn liefde voor Schubert – de liedcomponist bij uitstek – en zo ook hier. Maar bij zo'n jubelstuk zijn schaduwen natuurlijk schaars en Poulenc zag hierin ruime gelegenheid om zijn vroegere joligheid in een religieus werk te vervatten. Het tweede deel (*Laudamus te*) veroorzaakte in kerkelijke kringen zelfs

enige beroering: Poulenc voorzag de tekst van een schaamteloos, polka-achtig dansmuziekje. 'Toen ik het schreef had ik nou eenmaal die fresco's van Gozzoli voor ogen, waarop engelen hun tong uitsteken', verklaarde hij achteraf, 'en die strenge benedictijner monniken die ik op een dag een potje voetbal zag spelen'. Zijn sterkste (en persoonlijkste) troef speelde hij uit in het slotdeel. Een gedragen sopraansolo wordt na enige maten ondersteund door een verrassend zwoele orkestpartij: als die op een wat hoger tempo door een akkordeon zou worden gespeeld heb je het perfecte, nostalgische deuntje van vroegere Franse zomervakanties en Jacques Tati-films – of, in een zetting voor dansorkest, een Duke Ellington-achtige ballad.

Gloria

Gloria in excelsis Deo.
Et in terra pax hominibus
bonae voluntatis.
Laudamus te. Benedicimus te.
Adoramus te. Glorificamus te.
Gratias agimus tibi
propter magnam gloriam tuam.
Domine Deus, Rex caelestis,
Deus Pater omnipotens.
Domine Fili unigenite, Iesu Christe.
Domine Deus, Agnus Dei, Filius Patris.
Qui tollis peccata mundi,
miserere nobis.
Qui tollis peccata mundi,
suscipe deprecationem nostram.
Qui sedes ad dexteram Patris,
miserere nobis.
Quoniam Tu solus Sanctus.
Tu solus Dominus.
Tu solus Altissimus, Iesu Christe.
Cum Sancto Spiritu
in gloria Dei Patris. Amen.

Eer aan God in den hoge,
en vrede op aarde aan de mensen
die Hij liefheeft.
Wij loven U. Wij prijzen U.
Wij aanbidden U. Wij verheerlijken U.
En zeggen U dank
voor Uw grote heerlijkheid.
Heer God, hemelse Koning,
God almachtige Vader;
Heer, eniggeboren Zoon, Jezus Christus;
Heer God, Lam Gods, Zoon van de Vader;
Gij, die wegneemt de zonden der wereld,
ontferm U over ons.
Gij, die wegneemt de zonden
der wereld, aanvaard ons gebed;
Gij, die zit aan de rechterhand van de Vader,
ontferm U over ons.
Want Gij alleen zijt de Heilige.
Gij alleen de Heer.
Gij alleen de Allerhoogste: Jezus Christus,
met de heilige Geest
in de heerlijkheid van God de Vader. Amen.

Delen uit Dialogues des Carmélites

De opera *Dialogues des Carmélites* uit 1957 was een absolute mijlpaal in Poulencs oeuvre. Het is niet alleen zijn langste werk, maar ook het meest dramatische. Het historische verhaal over nonnen die tijdens de Franse Revolutie werden geëxecuteerd haalde het beste in hem naar boven: het prikkelde zijn talent voor aangrijpende melodieën en zijn theatergevoel. Poulencs geloofsbeleving was overwegend optimistisch, maar dit is tragische muziek die op een onafwendbaar einde afkoerst. De slotscène, waarin de nonnen één voor één guillotineerd worden, is zowel poëtisch als confronterend. Welke componist had hem dit nagedaan?

Salve Regina

Salve, Regina,
Mater misericordiae,
vita, dulcedo,
et spes nostra, salve.

Ad te clamamus, exsules filii Hevae.
Ad te suspiramus, gementes
et flentes in hac lacrimarum valle.

Eia ergo, advocata nostra, illos tuos
misericordes oculos ad nos converte.
Et Jesum, benedictum fructum ventris tui,
nobis post hoc exsiliium ostende.

O clemens, o pia,
o dulcis Virgo Maria.

Deo Patri sit gloria
et Filio qui a mortuis
surrexit ac Paraclito
in saeculorum saecula,
in saeculorum...

(slotvers van de Pinksterhymne *Veni creator Spiritus*)

Wees gegroet, Koningin,
Moeder van barmhartigheid;
ons leven, onze vreugde
en onze hoop, wees gegroet.

Tot u roepen wij, ballingen, kinderen van Eva;
tot u smeken wij, zuchtend
en wenend in dit dal van tranen.

Daarom dan, onze voorspreekster,
sla op ons uw barmhartige ogen;
en toon ons, na deze ballingschap,
Jezus, de gezegende vrucht van uw schoot.

O goedertieren, o liefdevolle,
o zoete Maagd Maria.

Aan God de Vader zij de eer
en aan de opgestane Heer
en aan de Geest die troost en leidt
van eeuwigheid tot eeuwigheid,
van eeuwigheid...

Uitvoerenden

Stéphane Denève | dirigent

- vaste gastdirigent Radio Filharmonisch Orkest sinds 2023
- music director St. Louis Symphony Orchestra, artistiek leider New World Symphony
- eerder vaste gastdirigent van The Philadelphia Orchestra, chef-dirigent van Brussels Philharmonic, van Radio-Sinfonieorchester Stuttgart (SWR) en van Royal Scottish National Orchestra
- veel affiniteit met muziek uit geboorteland Frankrijk en voorvechter van muziek uit de 21e eeuw
- leidde operaproducties in Covent Garden, Opéra National Parijs, Glyndebourne Festival, La Scala, Deutsche Oper Berlin, De Nationale Opera (o.a. *Pelléas et Mélisande* in Holland Festival 2019)
- dirigeerde afgelopen jaren o.a. Berliner Philharmoniker, Koninklijk Concertgebouw-orkest, Orchestra Sinfonica dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Wiener Symphoniker, Orchestre National de France en Royal Stockholm Philharmonic
- studeerde aan Conservatorium Parijs en werkte aan begin van zijn carrière met o.a. Sir Georg Solti, Georges Prêtre en Seiji Ozawa
- **VORIGE MATINEE** Gounod *Faust* (2025)

Nefeli Chadouli | assistentdirigent

- Griekse dirigente, studeerde piano en viool aan Nationaal Conservatorium van Griekenland; behaalde master muziekwetenschap en studeerde orkestdirectie aan Musikhochschule in Leipzig en Universität der Künste in Berlijn
- met ingang van dit seizoen assistentdirigent van Radio Filharmonisch Orkest
- in seizoen 2025-2026 Fellow Conductor bij London Philharmonic Orchestra; van 2024 tot 2026 Associate Fellow van Taki Alsop Conducting Fellowship
- werkte als assistentdirigent met onder meer Berliner Philharmoniker, London Philharmonic Orchestra en Orchestre Philharmonique de Radio France, waar ze samenwerkte met dirigenten als Marin Alsop en Karina Canellakis
- sinds 2023 dirigent van Babylon Orchester Berlin
- sinds 2024 vaste dirigent van Berlin-Brandenburgisches Sinfonieorchester
- in 2026 halvefinalist van dirigentenconcours La Maestra in Parijs

Julia Selina Blank | koordirigent

- studeerde koordirectie bij Michael Gläser in München, Fredrik Malmberg in Stockholm en Grete Pedersen in Oslo
- gedurende vele jaren lid van Dirigentenforum des Deutschen Musikkraates
- heeft zich gevestigd in Noorwegen
- actief in Europa als gastdirigent en koorleider en werkt(e) met o.a. Rundfunkchor Berlin, Chor des Bayerischen Rundfunks, MDR Rundfunkchor, WDR Rundfunkchor, NDR Vokalensemble, RIAS Kammerchor, Zweeds Radiokoor, Coro RTVE in Madrid, Chorwerk Ruhr, Noors Solistenkoor en Groot Omroepkoor
- van 2024 tot 2025 dirigent en artistiek leider van Noors Nationaal Jeugdkoor
- medeoprichter en chef-dirigent van JSB-Ensemble Oslo, dat oude muziek en barok-repertoire combineert met hedendaagse werken; leidt daarnaast Kammerkoret NOVA, eveneens in Oslo
- 2^e prijs bij Eric Ericson Award in 2021; 1e prijs bij World Choral Conducting Competition in Hongkong (2019) en London International Choral Conducting Competition (2018)

Laurantte Oliva | sopraan

- Frans-Catalaanse sopraan, studeerde aan Conservatorium van Perpignan
- 2020: 1e prijs Opera, 2e prijs Lied en 'Michèle Herbé'-prijs voor jong talent bij concours Nuits Lyriques de Marmande
- trad in 2021 toe tot operastudio van Opéra national du Rhin
- nam in 2022-2023 deel aan ontwikkelingsprogramma Génération Opéra; won 1e prijs en publieksprijs bij Paris Opéra Compétition en 1e prijs bij zangconcours Voix Nouvelles
- soleerde in concertante uitvoeringen van Monteverdi-opera's

L'Orfeo (Musica/Euridice), *Il ritorno d'Ulisse in patria* (Fortuna/

Giunone), *L'incoronazione di Poppea* (Drusilla) in steden als Parijs, Metz en Genève

- zong titelrol in *Louise* van Gustave Charpentier (Opéra Comique in Parijs), Ellen in *Lakmé* van Delibes, Dalinda in Händels *Ariodante* (Straatsburg) en soleerde in Händels *Messiah* onder Hervé Niquet en in Pergolesi's *Stabat Mater* onder Vincent Dumestre
- Festival d'Aix-en-Provence 2025: titelrol Cavalli's *La Calisto* onder Sébastien Daucé
- dit seizoen zingt ze o.a. Susanna in Mozarts *Le nozze di Figaro* en Eurydice in *Orphée et Eurydice* van Gluck (versie Berlioz); bij de Opéra national du Rhin in Straatsburg vertolkt ze in februari 2027 *Mélisande* in Debussy's *Pelléas et Mélisande*
- dezelfde rol zingt Laurantte Oliva in de Matinee van 27 maart 2027 met het Radio Filharmonisch Orkest onder Karina Canellakis

Pierre Bokma | verteller

- studeerde van 1978 tot 1982 aan Toneelacademie Maastricht
- speelde achtereenvolgens bij toneelgezelschap Globe, Publiekstheater en Toneelgroep Amsterdam
- verliet Toneelgroep Amsterdam in 2003 en werkte daarna met muziektheatergroep Orkater en De Mexicaanse Hond
- koos in 2008 voor Münchner Kammerspiele / Johan Simons
- trad in seizoen 2015-2016 toe tot ensemble van NTGent
- kreeg Albert van Dalsumring (1993); Paul Steenbergen-penning (2002); Louis d'Or (1994 voor *Richard III*; 2013 voor *De Verleiders*); Arlecchino (2004 voor *Rouw Siert Elektra*); Johan Kaart Prijs (2019)
- sinds 1983 ook actief als filmacteur: in 1989 Gouden Kalf voor rol van bruidegom Nico in *Leedvermaak*; in 2001 Gouden Kalf 'Beste acteur in televisiedrama' voor rol in *Belager*; in 2003 Gouden Kalf 'Speciale Juryprijs' voor gehele cast van *Cloaca*
- november 2007 International Emmy Award voor rol in *De uitverkorene*

Groot Omroepkoor

- opgericht in 1945
- zingt koorpartijen in opera's, oratoria en cantates in de concertseries van de Nederlandse Publieke Omroep en geeft a cappella-concerten
- werkt samen met Radio Filharmonisch Orkest en Koninklijk Concertgebouworkest
- eerste officiële chef-dirigent Kenneth Montgomery
- chef-dirigent sinds 2020 is Benjamin Goodson
- vanaf seizoen 2027-2028 vervult Florian Helgath deze functie

> grootomroepkoor.nl

sopraan

Elma Dekker
Marion Dumeige
Elise van Es
Titia van Heyst
Charlotte Janssen
Anitra Jellema
Bauwien van der Meer
Heleen Meijer
María del Mar
Pans Vayá
Yun Park
Mar Pino Charlez
Aylin Sezer
Bethany Shepherd
Sandra Sinivali
Anastasia Terranova
Liesbeth Vanderhallen
Julia Westendorp
Judith Weusten
Elena Zamudio Garcia
de las Bayonas

alt

Nicoline Bovens
Anne Marieke Evers
Jose Kamminga
Jonathan Kionke
Maria Koshiishi
Julia Mech
Suzanne Meessen
Chantal Nysingh
Judith Petra
Vera Fiselier
Berber Vis
Roelien van
Wageningen
Eline Welle

tenor

Andre Cruz
Dolf Drabbels
Juan Felipe Gallegos
Carlos
Mattijs Hoogendijk
Gerben Houba
Peter-Paul
Houtmortels
Matevž Kajdiž
Leon van Liere
Aart Mateboer
Francis Ng
Albert van Ommen
Uroš Petrac
Matthew Smith
Magnus Walker

bas

Erks Jan Dekker
Domonkos Dergez
Peter Duyster
Joep van Geffen
Daniël Hermán
Mostert
Itamar Lapid
Kwang - Hee Lee
Emory Mulick
Ludovic Provost
Menno van Slooten
Lars Terray
Vytautas Vepstas
Ernst Vermeulen
Hans de Vries

Koorsolisten in *Dialogues des Carmélites* (Salve Regina)

Yun Park Sœur Constance

Anitra Jellema Sœur Mathilde

Maria Koshiishi 1ère Carmélite

Julia Mech Mère Jeanne

Radio Filharmonisch Orkest

- opgericht in 1945 door Albert van Raalte
 - treedt vooral op in omroepseries NTR ZaterdagMatinee en AVROTROS Vrijdagconcert
 - chef-dirigent sinds 2019 Karina Canellakis, voorgangers o.a. Paul van Kempen, Bernard Haitink, Jean Fournet, Hans Vonk, Edo de Waart, Jaap van Zweden, Markus Stenz
 - vaste gastdirigent sinds 2023 is Stéphane Denève
- > radiofilharmonischorkest.nl

eerste viool

Joris van Rijn
Dimiter Tchernookov
Alexander Baev
Roswitha Devrient
Maria del Mar Escarabajal
Baadenhuijsen
Alberto Facanha Johnson
Mariska Godwaldt
Hannah Solveig Gramss
Josje ter Haar
Julija Hartig
Masha Iakovleva
Kerstin Kendler
Pamela Kubik
Pedja Milosavljevic
Nika Toskan

tweede viool

Casper Bleumers
Matthijs van der Wel
Filipe Fernandes
Yvonne Hamelink
Annemarie van Helden
Julia Kleinsmann
Esther Kövy
Dana Mihailescu
Renate van Riel
Ulilan Szymanska Pereira
Alexander van den Tol
Eveline Trap

altviool

Frank Brakkee
Francien Schatborn
Huub Beckers
Marije Helder
Annemijn den Herder

Annemarie Konijnenburg
Ewa Wagner
Ruth Bosboom
Teresa Caleiro
Joël Waterman

cello

Michael Müller
Anton Istomin
Eveline Kraayenhof
Crit Coenegracht
Anneke Janssen
Ansfried Plat
Rebecca Smit
Arjen Uittenbogaard
contrabas
Wilmar de Visser
Servaas Jessen
Louis van der Mespel
Annika Pigorsch
Jim Schultz
Sjeng Schupp
Ella Stenstedt

fluit

Ingrid Geerlings
Susana Lopes Ferreira
Maïke Grobbenhaar

hobo

Aisling Casey
Marjolein Koning
Gerard van Andel
klarinet
Frank van den Brink
Esther Misbeek
Diede Brantjes
Sergio Hamerslag

fagot

Hajime Konoe
Ana Livia Genet
María Losada Burgo
Marlene Schwärzler

hoorn

Jan Harshagen
Toine Martens
Margreet Mulder
Rebecca Grannetia
trompet
Hessel Buma
Raymond Rook
Johan Verheij

trombone

Niels Jacobs
Wilco Kamminga
Pelle van Esch

tuba

David Kutz
pauken
Paul Jussen

slagwerk

Hans Zonderop
Mark Haeldermans
Vincent Cox
Esther Doornink

harp

Marianne Smit
Veronique Serpent

toetsinstrument

Stephan Kiefer
Ana Maria Sanchez Donate

Help mee

en waarborg het unieke karakter en
de hoge kwaliteit van de Matinee.

Uw steun is harder nodig dan ooit!
Word Vriend of Genoot. Of overweeg
de Stichting Vrienden van de Matinee
op te nemen in uw testament.

Vrienden
van de Matinee

Uitgelicht concert

12 DECEMBER 2026, 14.15 uur

Sibelius & Sohy: Muziek rond WO-1

Radio Filharmonisch Orkest | **Cornelius Meister** dirigent

Lili Boulanger *D'un matin de printemps*

Charlotte Sohy Eerste symfonie 'Grande Guerre'

Jean Sibelius Vijfde symfonie

Een programma met muziek gecomponeerd tijdens de Eerste Wereldoorlog. Centraal staat de *Symphonie 'Grande Guerre'* van de Franse componiste Charlotte Sohy, geschreven tussen 1914 en 1917 en pas in 2019 herontdekt. Melancholisch en somber, maar ook groots en energiek, getuigt deze symfonie van de ontberingen van de oorlog. Het is stilistisch verwant met muziek van César Franck.

Charlotte Sohy

Lili Boulanger, met negentien jaar de eerste componiste met een Prix de Rome, schrijft in 1918 met *D'un matin de printemps* een opmerkelijk lichtvoetig werk voor iemand die haar vroegetijdige dood voelt naderen.

In 1915 dirigeert Sibelius zijn *Vijfde symfonie*, maar schaaft nog tot in 1919 aan dit werk. Pas dan is hij tevreden over de ordening van de thema's. 'Het is alsof God de Vader mozaïekstukjes van de hemelvloer heeft neergegooid en mij heeft gevraagd ze op de goede plek te leggen.' Deze puzzel heeft hem jaren gekost, maar levert uiteindelijk 'een vitale climax, triomfantelijk', zo stelt hij zelf vast.

Programmering en productie NTR ZaterdagMatinee

ARTISTIEK PROGRAMMEUR Frank Veenstra | CASTING CONSULTANT Christian Carlstedt

PRESENTATIE NTR ZATERDAGMATINEE, NPO KLASSIEK Hans Haffmans

PRODUCTIE Zane Gerenberga, Dominique Slegers, Anita Wijnen

GELUIDSTECHNIEK PME-técnica/Koen Keevel

MARKETING & COMMUNICATIE Jorieke de Fretes, Renske Homans, Mary Fan Zandkamp

REDACTIE/VORMGEVING PROGRAMMABOEKJES, INTERNET Philip Leussink

RADIOREDACTIE Marnix Bilderbeek | MUZIEKREGIE Myrthe van Dijk

HOOFDREDACTIE NTR KLASSIEK Makira Mual

FINANCIËLE ADMINISTRATIE NTR & Stichting Omroep Muziek

Colofon

UITGAVE NTR Klassiek | TEKST Michiel Cleij

FOTOGRAFIE Henri Buffetaut, Ingvild Festervoll Melien, Danai Kavoura

ART DIRECTION Norbert Croonenberg | DRUK Ten Herkel Grafisch Compleet

© 2026 NTR ZaterdagMatinee, Hilversum